

Nicolae VASILE

Dulăul și pisiul

**Un dulău, destul de rău,
stăpân pe domeniul său,
curtea toată și la poartă,
toți din grajduri și cotețe,
au trebuit ca să învețe
că pentru a-le fi lor bine,
trebuie să ceară voie,
printre alții, și la câine!**

**Ziua toată, stă de pază,
noaptea, el mereu veghează,
să nu vină cineva
nedorit în zona sa.
Ar fi trebuit să fie
mulțumit cu a sa moșie,
dar, o durere tot avea,
bucătăria era a altcuiva!**

**Acolo, se lăfăia,
pe la toți se gudura,
o vietate zburlită și mică,
un amărât de pui de pisică!
Dulăul abia aștepta,
să-l prindă-n ograda sa,
să-i arate el, hapsânul,
cine e de fapt stăpânul!...**

**Fiecare-o grijă aveam,
când plecam pe undeva,
să fie închis pisiul, sigur,
să nu decidă dulăul singur!
Într-o zi lungă de vară,
de dimineață până-n seară,
de amortelă, de plictiseală,
am plecat ș-eu prin pădure,
după fragi și după mure!...**

**Cum umblam, cu mintea dusă,
cu vigilența apusă,
mi-amintii, așa-ntr-o-doară,
c-am uitat pisiu' afară!...
Imaginația mi-a luat-o razna,
vedeam dulăul mâncând pisiul,
îmi reproșam tot tărăboiul!...**

**C-o viteză, demnă de record,
am ajuns acasă, ca să văd
soluția problemei naturale,
minunea negocierii animale,
dulăul stătea la soare,
tolănit, cu burta-n sus
și peste el pisiul dormea dus.**